

PARAULA I VIDA

Oferir la pròpia vida per amor a Jesús

El Papa Francesc en una Carta apostòlica *Maiorem hac dilectionem* acaba d'ampliar les causes de beatificació als

qui empesos per la caritat han ofert heroicament la pròpia vida pel proïsme, acceptant lliurement i voluntàriament una mort certa i prematura amb la intenció de seguir Jesús. **L'ofertament de la vida** en un acte extrem de caritat, com p. ex. assistint un malalt que pot acabar contagiant una malaltia mortal, serà en endavant signe clar de santedat. Aquesta causa de beatificació se suma a les altres 3 ja existents: martiri, virtuts heroiques i causes excepcionals.

Es tracta de viure i oferir un amor que és unió íntima i valuosa amb els sofriments redemptors de Crist. Ell és l'Anyell Pasqual que sofreix la passió i la mort per tots, i ha ressuscitat. També els apòstols van sofrir passió per unir-se definitivament al seu Senyor, i viure la vida eterna. La seva mort no fou un fracàs, i encara avui la celebrem i l'estimem amb fe. Jesucrist «*estimà fins a l'extrem els seus apòstols...*» (Jo 13). La Passió del Senyor —que encara continua— és un gran acte d'Amor. És l'Amor que venç el maligne, que salva, que redimeix, que tot ho il·lumina amb la llum nova de l'estimació, que canvia les llàgrimes

en cants de joia i de lloança... Estimem el misteri de l'amor que s'amaga en la Pasqua i contemplem-lo a l'Eucaristia, amb aquell sentiment íntim d'*astorament eucarístic*, de què parla Joan Pau II (*Ecclesia de Eucharistia*) i en la presència de Jesús en els germans (Mt 25). Mirem el rostre de Crist en el germà, com feren tants sants al llarg dels segles, perquè el Fill ens vulgui revelar el Pare, i això ens basti. L'Eucaristia ha de ser la força dels apòstols, dels màrtirs i dels sants que ofereixen la vida per amor a Jesús i a semblança seva. Hem d'estimar l'Eucaristia, perquè és el signe eloqüent d'aquest amor total, lliure, gratuït, sacrificat, generós... que ens fa capaços d'estimar fins a l'extrem, de caminar amb Crist, envers el proïsme, encara que estiguem cansats i afeixugats. De ella brolla la força d'estimar!

En el cor de l'Eucaristia està el misteri d'un amor sense límits, el misteri de Jesús que «*havent estimat els seus que eren al món els demostrà fins a quin punt els estimava...*» (Jo 13). Misteri estremidor, que ens colpeja... D'aquí neix tot. Què seria Jesucrist sense l'amor que ens demostrà? Entrem al Cenacle. D'aquí ha de néixer el nostre petit i humil amor... Som febles, no en sabem mai prou d'estimar; sempre n'hem d'aprendre

més... Posar amor on no n'hi hagi, per treure'n amor, aconsellava Sant Joan de la Creu. Concretem-nos-ho cadascú. Tantes obres d'amor cristià per fer: als immigrants, als pecadors, als enemics, als portadors de pau i de justícia, a la família, al món... Sobretot cerquem d'estimar «*fins a l'extrem*», com Aquell «*que és benèvol i humil de cor*» (Mt 11) enfrontant el cansament i les dificultats que sempre porta l'amor a les persones concretes. Tots podem estimar. Està a l'abast de tots. Aquest és el martiri millor i que dóna més fruit. Santa Teresina de Lisieux deia que sense amor els màrtirs no haurien fet res, ni els apòstols, ni els sants... i que per això «en el cor de l'Església, la meva Mare, jo seré l'amor, i així ho seré tot!». Reflexionem sobre les 5 característiques de l'amor cristià segons el Cardenal Fr. Xavier Nguyen van Thuan (1928-2002), en procés de beatificació: 1. L'amor cristià ve de Déu, que és el primer que ens ha estimat; 2. És amor a tothom; 3. És amor als enemics; 4. És donar la vida; i 5. És servir activament. Es tracta de viure amb Jesús i per Jesús l'amor més gran, el «*del qui dóna la vida pels seus amics*» (Jo 15,13).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de la Llar de Santa Anna al Castell del Remei

El dia 15 de juliol va tenir lloc la Festa de família de tots els qui formen la Llar Santa Anna, dels Franciscans de Creu Blanca al Castell del Remei.

Va presidir l'Eucaristia l'Arquebisbe Joan-Enric acompanyat per Mn. Llorenç Utgés, i assistiren el Gmà. Mikel Montero i la Comunitat de Germans Franciscans de Creu Blanca, l'Il·lm. Sr. Alcalde de Penelles i molts familiars, treballadors i voluntaris que atenen els malalts i discapacitats allí residents als quals complauen molt les festes.

Al final de la missa es féu ofrena d'un ram de roses al bust que recorda el fundador, Gmà. Isidoro Lezcano. Un espectacle de dansa i una berenada amb els assistents clogué la Jornada.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

HIC (aquí). Reflexió després del pelegrinatge a Terra Santa

Fa uns dies, el grup de pelegrins del bisbat d'Urgell vàrem retornar de Terra Santa. Cada pelegrinatge és particular: pel grup humà que el forma, amb les seves motivacions i interessos personals, l'ambient que es crea, les visites que es fan, els comentaris del guia...

Un dels aspectes que ha sortit repetidament enguany ha estat el de la localització dels fets: HIC, aquí.

Entre els orientals és molt important identificar el lloc dels esdeveniments. És com una historificació que ajuda a refermar la fe.

Els nostres pelegrins d'enguany tots saben perfectament el valor decisiu d'aquest HIC.

Els llocs geogràfics s'identifiquen per ells mateixos: el riu Jordà és aquell i no n'hi un altre, el llac de Tiberíades, la muntanya del Tabor...

Els santuaris, per la seva part, la majoria —no pas tots—, estan edificats sobre l'indret on la tradició cristiana ha venerat com el lloc d'un esdeveniment concret de la vida de Jesús.

I en els santuaris, també en la seva gran majoria, hi ha un punt on un

cercle amb la creu de Jerusalem, o una estrella i una frase, localitzen el lloc del fet misteriós i salvífic que hi commemorem.

Així, a Betlem, en la gruta de la Nativitat, hi trobem una estrella i el text: HIC, aquí, ha nascut Jesús, fill de la Verge Maria.

A Natzalet, a la Basílica de l'Anunciació: HIC, aquí, Jesús s'encarnà.

També a Natzalet, a la casa-taller de Josep: HIC, aquí, Jesús els era obedient.

A Ain Karem, a la basílica de Sant Joan: HIC, aquí, nasqué el Precursor.

I molts altres.

Hi ha un lloc, però, que l'HIC no hi és. Es tracta del Sant Sepulcre. No perquè el lloc no sigui moralment cert, sinó perquè el cos de Jesús ressuscitat no és a la tomba, és viu. Per això els deia als pelegrins davant el Sant Sepulcre: HIC, aquí, NO HI HA EL COS DE JESÚS. Paraules de l'àngel a les dones la matinada del diumenge de Pasqua (Llc 24,5-6): «*Per què busqueu entre els morts aquell que viu? Jesús no hi és aquí: ha ressuscitat*». Al·leluia.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Ofrezer la pròpia vida
por amor a Jesús

El Papa Francisco en una Carta apostòlica *Maiores hac dilectionem* acaba de ampliar las causas de beatificació a quienes empujados por la caridad han ofrecido heroicamente la propia vida por el prójimo, aceptando libremente y voluntariamente una muerte cierta y prematura con la intención de seguir a Jesús. El **ofrecimiento de la vida** en un acto extremo de caridad, como p. ej. asistiendo a un enfermo que puede acabar contagiando una enfermedad mortal, será en adelante signo claro de santidad. Esta causa de beatificació se suma a las otras 3 ya existentes: martirio, virtudes heroicas y causas excepcionales.

Se trata de vivir y ofrecer un amor que es unión íntima y valiosa con los sufrimientos redentores de Cristo. Él es el Cordero Pascual que sufre la pasión y la muerte por todos, y ha resucitado. También los apóstoles sufrieron pasión para unirse definitivamente a su Señor, y vivir la vida eterna. Su muerte no fue un fracaso, y aún hoy la celebramos y la amamos con fe. Jesucristo «*amó hasta el extremo a sus apóstoles...*» (Jn 13). La Pasión del Señor —que aún continúa— es un gran acto de Amor. Es el Amor que vence al maligno, que salva, que redime, que todo lo ilumina con la luz nueva del amor, que cambia las lágrimas en cantos de alegría y de alabanza... Amemos el misterio del amor que se esconde en la Pascua y contemplémoslo en la Eucaristía, con aquel sentimiento íntimo de *asombro eucarístico*, del que habla Juan Pablo II (*Ecclesia de Eucharistia*) y en la presencia de Jesús en el hermano (Mt 25). Miremos el rostro de Cristo en el hermano, como hicieron tantos santos a lo largo de los siglos, para que el Hijo nos quiera revelar al Padre y eso nos baste. La Eucaristía debe ser la fuerza de los apóstoles, de los mártires y de los santos que ofrecen su vida por amor a Jesús y a semejanza suya. Debemos amar la Eucaristía, porque es el signo elocuente de este amor total, libre, gratuito, sacrificado, generoso... que nos hace capaces de amar hasta el extremo, de caminar con Cristo, hacia el prójimo, aunque estemos cansados y agobiados. ¡De ella brota la fuerza de amar!

En el corazón de la Eucaristía está el misterio de un amor sin límites, el misterio de Jesús que «*habiendo amado a los suyos que estaban en el mundo les amó hasta el extremo...*» (Jn 13). Misterio estremeceador, que nos golpea... De ahí nace todo. ¿Qué sería Jesucristo sin el amor que nos demostró? Entremos en el Cenáculo. De aquí debe nacer nuestro pequeño y humilde amor... Somos débiles, nunca sabemos amar suficientemente; siempre tenemos que aprender más... Poner amor donde no haya amor, para sacar amor, aconsejaba San Juan de la Cruz. Concretémoslo cada uno. Tantas obras de amor cristiano por hacer: a los inmigrantes, los pecadores, los enemigos, los portadores de paz y de justicia, a la familia, al mundo... Sobre todo busquemos amar «*hasta el extremo*», como Aquel «*que es manso y humilde de corazón*» (Mt 11) enfrentando el cansancio y las dificultades que siempre comporta el amor a las personas concretas. Todos podemos amar. Está al alcance de todos. Este es el martirio mejor y que da más fruto. Santa Teresita de Lisieux decía que sin amor los mártires no habrían hecho nada, ni los apóstoles, ni los santos... y que por eso «en el corazón de la Iglesia, mi Madre, yo seré el amor, y así ¡lo seré todo!». Reflexionemos sobre las 5 características del amor cristiano según el Cardenal Fr. Xavier Nguyen van Thuan (1928-2002), en proceso de beatificació: 1. El amor cristiano viene de Dios, que es el primero que nos ha amado; 2. Es amor a todos; 3. Es amor a los enemigos; 4. Es dar la vida; y 5. Es servir activamente. Se trata de vivir con Jesús y por Jesús el amor más grande, el «*del que da la vida por sus amigos*» (Jn 15,13).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Obertura a Granada de
l'any centenari de la mort del
Venerable Josep Gras i Granollers

Convidat per la Congregació, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives va presidir a la ciutat de Granada l'obertura d'aquest centenari on també s'hi van fer presents el Rector de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Agramunt, Mn. Josep Uriel Álvarez, i un grupet de fidels d'Agramunt així com Mn. Emili Villegas, fill de granadins, i Mn. David Codina.

El dia 6 els actes festius s'iniciaren amb el rès de Vespres a l'Abadia del Sacromonte (Granada) on Mn. Josep Gras i Granollers fou canonge i professor d'història eclesiàstica i de dret al Seminari i a la Facultat de Dret annexos a l'Abadia, fins a la seva mort. El seu principal apostolat, però, fou escriure, especialment en revistes i periòdics, fent de propagandista catòlic del Regnat de Crist Rei. Essent jove canonge de l'Abadia del Sacromonte a Granada, va fundar l'any 1866 l'Acadèmia i Cort de Crist, una associació religiosa-literària que tenia com a finalitat donar a conèixer la sobirania de Jesucrist. Amb l'objectiu de difondre la seva obra, va fundar dues altres institucions, una revista anomenada *El Bien* (1866) i una congregació religiosa femenina, l'Institut de Filles de Crist Rei

(26 de maig de 1876), que va rebre l'aprovació pontifícia definitiva el 16 d'agost de 1901 per part del Papa Lleó XIII. La Congregació està present avui a diversos països: Espanya, Itàlia, Albània, Llatinoamèrica, Senegal i Togo.

El rès de Vespres fou presidit per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives i pel Canonge encarregat de l'Abadia del Sacromonte, D. Juan Sánchez Ocaña, expert coneixedor de la vida de Mn. Josep Gras i biògraf seu.

L'endemà dia 7 de juliol van tenir lloc els actes centrals que es van iniciar al Col·legi Major Cardinal Cisneros amb un acte-festival commemoratiu d'obertura del centenari de la mort del Venerable Mn. Josep Gras. Durant l'acte, diversos testimonis, representacions i actuacions, organitzades per la comunitat de Crist Rei, per

pares i professors de les escoles de l'Institut, van posar de manifest la importància de la figura de Mn. Josep Gras i de l'Institut de Filles de Crist Rei. Després, se celebrà l'Eucaristia d'acció de gràcies a l'església de Sant Francesc de Granada que fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada per una vintena de sacerdots diocesans de Granada amics de la Congregació de les Filles de Crist Rei.

En el dinar de germanor al Col·legi Crist Rei, els amics de l'Institut de les Filles de Crist Rei van poder saludar-se i compartir la festa. A la tarda, Mons. Vives pogué visitar la Casa-Museu de Mn. Gras en la qual va morir l'any 1918 i que conserva objectes personals del Venerable servent de Déu que defineixen el seu carisma, amb un record i amor per Agramunt, la seva vila natal.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Emmaús, el camí de l'esperança

A vui em vull centrar en l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús, Lluc 24, 13-35. Imaginem l'escena: dos homes caminen decebuts, tristos, convençuts de deixar enrere l'amargor d'una història que ha acabat malament. Jesús, al qual havien confiat la vida, semblava que finalment havia arribat a la batalla decisiva: ara manifestaria el seu poder, això era el que ells esperaven. I no va ser així.

Els dos peregrins conreaven una esperança només humana que ara se n'anava en orris.

Aquell matí de diumenge, aquests dos fugen de Jerusalem. L'encontre de Jesús amb aquells dos deixebles sembla ser completament fortuïta: s'assembla a

un dels molts encontres que es produeixen en la vida. Els dos deixebles caminen pensatius i un desconegut se'ls posa al costat. És Jesús; però els seus ulls no són capaços de reconèixer-lo. I aleshores Jesús comença la seva «teràpia de l'esperança». En primer lloc pregunta i escolta: el nostre Déu no és un Déu intrusiu. Jesús els parla sobretot mitjançant les Escriptures.

Després Jesús repeteix per als dos deixebles el gest bàsic de cada eucaristia: agafa el pa, el beneeix, el parteix i el dóna.

És un encontre ràpid, però en ell hi ha tot el destí de l'Església. Ens explica que la comunitat cristiana no pot viure tancada en una ciutadella fortificada, si-

nó que camina en el seu ambient més vital, és a dir el carrer. I allí troba les persones, amb les seves esperances i les seves decepcions, a vegades pesades.

Tots nosaltres hem tingut moments difícils, foscos; moments en els quals caminàvem tristos, pensatius, sense horitzons, amb només una paret al davant. I Jesús sempre és a prop nostre per donar-nos l'esperança, per escalfar-nos el cor i dir: «Vés endavant, sóc amb tu. Vés endavant». Déu caminarà amb nosaltres sempre, sempre, fins i tot en els pitjors moments, fins i tot en els moments de derrota: el Senyor és allí. I aquesta és la nostra esperança.

(Dimecres, 24 de maig de 2017.)

Les colònies, experiència d'estiu per a què els infants creixin en valors cristians

Més de 5.000 infants i joves estan participant o han participat aquest estiu en les colònies i campaments que s'organitzen a través de la Delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell: les cases de colònies, els agrupaments escoltes, la FEMN, els grups Txt... Els torns s'han succeït al llarg de les setmanes per acollir d'una banda els infants i joves, i de l'altra, els monitors, el personal de la intendència, els sacerdots i responsables que creen una atmosfera de lleure en companyonia, en solidaritat, pregària, en la reflexió i l'aprofundiment espiritual.

Les cases de colònies d'Aina, Bastanist, Espot, Betlan, Salgar i Santa Maria de Meià, una vintena de centres (entre esplais parroquials i agrupaments escoltes), els campaments a diferents indrets de muntanya, les estades a llocs més allunyats com Mallorca (els nois i noies de Txt) i el pelegrinatge a Sant Jaume de Compostel·la (els joves que participen en la Pastoral Universitària) han esdevingut un espai per créixer. Per als participants i també per a aquells que formen part del suport que cal per a què es portin a terme. Més de 500 monitors, pares i mares, voluntaris que porten la cuina i la intendència, la seguretat i la creació de jocs, moments de reflexió, excursions... gent compromesa en formar part d'un món millor. És una proposta de fe, en el fons una verdadera educació integral, que vol acompanyar infants, monitors, responsables i també les seves famílies.

A Catalunya almenys un 64% dels infants fan activitats de lleure fora de l'escola, preferentment esportives. 200.000 infants participen en activitats de vacances, dels quals almenys 40.000 ho fan en centres de lleure (esplais i caus) animats per 10.000 voluntaris/es. A Espanya, el moviment scout, de centres de lleure educatiu o altres entitats vinculades a congregacions religioses dinamitzen més de 130.000 participants, segons dades de la Fundació Pere Tarrés.

les situacions que al llarg del camí es van vivint. Aquesta ruta forma part del Camí francès, una de les rutes més conegudes que porten a Sant Jaume de Compostel·la, distingit per la UNESCO com a Patrimoni Cultural de la Humanitat i Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia.

L'activitat, organitzada per la Delegació de Joventut, compta amb la presència del Delegat diocesà, Sr. Lluís Plana, i pel membre de la Delegació, Antoni Egea.

Pelegrinatge del Camí de Sant Jaume

Els joves Txt i monitors van participar del dia 2 de juliol al 12 de juliol en una de les activitats centrals de lleure i pregària organitzades des de la Delegació de Joventut aquest any: un pelegrinatge a Sant Jaume de Compostel·la caminant. 12 nois i noies van sortir des de Ponferrada, a la província de Lleó, i van caminar 200 quilòmetres. La sortida, que ja s'havia fet fa uns anys, va permetre que els pelegrins compartissin el Camino no només caminant, sinó també pregant, coneixent-se, gaudint d'una activitat lúdica que també comporta dificultats a superar: condicions climàtiques i de resistència personal, qüestions relacionals i

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sants Bonosi i Maximià, mrs., patrons de Blanes.

22. □ **Dimarts** [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ **Dimecres** [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benizzi (1233-1285), prev. servita.

24. ■ **Dijous** [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ **Divendres** [Rt 1,1.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. *Lleida i Urgell*: □ sant Josep de Calasanc (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago).

26. □ **Dissabte** [Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12]. San-

ta Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), verge fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.

27. ■ **Diumenge vinent**, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

Diumenge XX de durant l'any

COMENTARI

Quina fe en Jesús a les perifèries!

El 3r-Isaïes (cp. 56-66) presenta la fi de l'exclusivisme. *Als estrangers que s'han unit a mi, el Senyor, per ser els meus servidors, Jo els faré entrar a la meua muntanya santa.*

Encara més: *El meu Temple serà «casa d'oració per a tots els pobles».*

Pau respon a dues objeccions: *Déu ha rebutjat el seu Poble? De cap manera! Jo mateix —Pau— sóc israelita (v. 1).*

Israel ensopegà per a no aixecar-se més? Resposta: De cap manera! L'ensopegada d'Israel és providencial: Si caient Israel, el món ha guanyat tant, quant més ho serà la seva entrada a la plenitud.

El Ministeri de Jesús es limita al territori d'Israel, sobretot Galilea d'on només surt al final per pujar a Jerusalem.

Ara es retirà a la regió de Tir i Sidó (fora d'Israel) on li sortí una cananea cridant (com els jueus) «Compadiu-vos de mi, Senyor.»

Primer Jesús no li contestà ni paraula. Proposen els deixebles: «Despatxeu-la.»

Jesús justifica el seu silenci: *Únicament he estat enviat a les ovelles d'Israel.*

Tot i el rebuig, la cananea es prosternà adorant i digué: «Senyor, ajudeu-me.»

Jesús novament es justifica: *No està bé prendre el pa dels fills (jueus) per tirar-lo als cadells (no-jueus).*

La clau de lectura de l'episodi és l'estil interpellant de Jesús. Tant el silenci inicial com el rebuig sostingut i la doble justificació no mostren l'autèntic estil de Jesús sinó que volen provocar en la cananea la seva actitud profunda.

Dona, quina fe que tens! És el que s'ha demostrat finalment i així Jesús respon: *Que sigui tal com vols.*

Un cop més «els de fora» donen una lliçó «als de dins».

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1,6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

► Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.»

Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

► Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos».

► Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos: a vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables.

En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.